

נינהו, ואפילו האב אינו זוכה בדמי צער, שהרי אמרינן במסכת בבא קמא [פז ב], שאם חבלו בכך קטן, יקנו בדמי הנזק קרקע, והפירות יהיו של הקטן! (28)

אמר רבי יוסי בר חנינא: מדובר בכגון גא-ב שפצעה בפניה, שעל ידי כך נפחתה משווייה, ובמקרה כזה התשלום הוא של האב, כי יש לו לאב בבתו זכות למוכרה לאמה עבריה, ועל ידי פציעה זו הוא נפסד ממון, כי יקבל עבודה מהקונה אותה פחות דמים! (29)

אמר רב זירא אמר רב מתנה אמר רב, ואמרי לה אמר רבי זירא [פירש רש"י, שרב זירא הוא רבי זירא. אלא שלפני שעלה לארץ ישראל ונסמך, קראו לו רב זירא, ולאחר

שיש לו בבתו, לבנו. (27) ולכן, אף שלאב היתה זכות במעשה ידי בתו, אין הוא מוריש זכות זו לבניו.

מתקיף לה רבה לרב כהנא: ואימא רב בפיתוי הבת, וקנסות של אונס, ובחבלות — הכתוב מדבר! שאת הזכויות האלו אינו מוריש האב לבניו. אבל מעשה ידיה, שדבר שכיח הוא, נאמר שיהא של האחין, שהרי הם נפסדים על ידה, שהרי היא נזונת מהם!

וכן באמת תנא רב חנינא: רק בפיתוי הבת וקנסות וחבלות הכתוב מדבר!

ותמהינן: וכי אפשר לומר שתשלומי החבלות יהיו של האחין? והרי צערא דגופא

ותירצו, דפשיטא ליה לש"ס שמדובר בחבלות קטנות, שאין בהן ביטול מלאכה. דאי יש בהם הפסד מעשה ידיה, אמאי אין מוריש לבנו כמו שמוריש מעשה ידיה? ולכן פרכינן "דידה נינהו!" עיי"ש.

29. הקשו התוס', אם כן, תקשי הך ברייתא על רב וריש לקיש, ששמעם בפרק החובל [ב"ק פז ב] שנחלקו על רבי יוחנן שאמר שאם פצעה בפניה היא דאב!

וכתבו, שצריך לומר, שבפחת שעד הנערות — כולי עלמא מודים דהוי דאב, שהרי מפסיד במה שהיה יכול למוכרה. והתם במסכת בבא קמא נחלקו במה שהיא נפחתת גם מנערות ואילך, שדעת רבי יוחנן, שכל הפחת של האב הוא, הואיל ונעשה לה בעוד שהיא ברשות אב. אי נמי, בפחת שוויה לענין מכירה, כולי עלמא מודים ששל אב הוא, והתם פליגי במה שנפחתה לענין קידושין, וסוכרים רב וריש לקיש שלא זיכתה התורה לאב אלא קידושין ממש. ועיי' עוד מה שהביאו בשם ריב"א.

היובל". אבל מהפסוק "כי טוב לו עמך" אי אפשר לדרוש, שאינו אלא סיפור דברים בעלמא.

27. תמהו התוס', אמאי איצטריך קרא להכי, הרי זה גופה שמעשה ידיה לאביה, נלמד מ"לאמה", מה אמה — מעשה ידיה לרבה, אף בת מעשה ידיה לאביה. ואמה גופה אינה עוברת לא את הבן ולא את הבת, כדאמרינן בפ"ק דקידושין [יז ב]!

והביאו בשם רשב"א, שצריך את הלימוד ממקרא זה של "והתנחלתם" לענין בת קטנה. שהרי את ההיקש מ"לאמה", צריך דווקא לענין נערה. אבל לגבי קטנה — לא צריך היקש, דהשתא זבוני מזבן לה, מעשה ידיה מיבעי? ואם כן, אין לנו לימוד שאין אדם מוריש זכות בתו קטנה לבנו, לכן צריך את הדרשה מ"והתנחלתם".

28. כך כתב רש"י. ובתוס' הקשו, וכי אם קיצץ החובל את ידיה לא תהיה חבלה של אב? והלא האב מפסיד את מעשה ידיה!